

Recensie Piano Works Debussy

Dansconcert is een beleving die niet in film of livestream te vatten valt

Niets is enkel stoer óf schoorvoetend, zwart óf wit in het prachtige samenspel van Gruwez en Chevallier. Beeld Danny Willems

Voetvolk/Lisbeth Gruwez & Claire Chevallier
Piano Works Debussy

★★★★

Sander Hiskemuller 19 april 2021, 1:00

Ineens, ergens halverwege het dansconcert *Piano Works Debussy*, ruilt danseres en choreografe Lisbeth Gruwez haar elegante pantalon in voor een kek gouden broekje. Ze krijgt er op slag iets uitdagends door, iets stoer en tegendraads. De manier waarop ze de preludes en études van pianiste

Claire Chevallier ‘tegemeet danst’ is op momenten brutaal als de donder: hoog op de voeten en de vuisten gebald. Kom maar op, Debussy, ik lust je rauw!

Toch is niets enkel stoer óf schoorvoetend, zwart óf wit in het prachtige samenspel van Gruwez en Chevallier, beiden op toneel. Voor de rebelse ‘impressionist’ onder de componisten, Debussy, ontstond muziek organisch uit ritmes, kleuren en texturen – vrij voor ieders verbeelding. Gruwez laat haar dans ook als een impressie zijn: niks geen streng opgelegde passen, laat staan dat ze aanstuurt op een of ander ‘einddoel’.

Lisbeth Gruwez werd bekend door haar compromisloze dans, waarin ze nogal wat grenzen over ging om emoties en menselijke gesteldheden op het netvlies te branden. Door haar enorme podiumpersoonlijkheid, in het verleden vaak op het beestachtige af, laat je je ook in het ingetogener ‘Piano Works’ graag meevoeren op haar reis van klank naar klank. Van kleur naar kleur. Van beweging naar beweging.

Een coronatest en een strict protocol

Dat zintuigelijke aspect maakt de voorstelling bij uitstek geschikt voor de pilot Testen voor Toegang waaraan Internationaal Theater Amsterdam meewerkt. Vroeg uit de veren voor een coronatest en een strict protocol volgen voor toegang. Maar dan heb je ook wat: een beleving die niet in film of livestream te vatten valt.

Een extra dimensie geeft het feit dat deze voorstelling een persoonlijke reis voor Gruwez moet zijn geweest. De klassieke ballerina klinkt door in haar naar de hemel opgeheven armen, rechte rug, als een paradepaardje. Soms trekt ze een lijn over de vloer met een denkbeeldig krijtje: alsof de bühne een kinderspeelplaats is. Kinderlijke nieuwsgierigheid is misschien wel dé

motor achter haar werk. Maar dan wel met de precisie en het raffinement van een charismatische top-performer.

Gruwez en Chevallier ontmoeten elkaar in precies dát: beiden smelten samen met hun instrument, lichaam en piano, en overstijgen zichzelf daarmee. Daar is geen ‘echt’ contact voor nodig, wat er op toneel dan ook nauwelijks is. Even wordt hun onuitgesproken verstandhouding onderstreept, schitterend met schaduwwerking uitgelicht, hun hoofden rusten even op elkaars schouders. En dan is het beeld ook weer weg, als een zuchtje lente. Waarbij een heilig zonnetje, hier een goudgekleurd doek dat op de achtergrond langzaam van links naar rechts beweegt, alles van een gouden randje voorziet.

Lees ook:

De biografie van sterdanseres Igone de Jongh leest als een in verdriet gedoopte afrekening

De door Marcel Langedijk geschreven [biografie](#) over de in 2019 gestopte sterdanseres mist evenwicht.